

[Bente Juncker]

dringer inden for folkeskolen, der vil kunne føre til, at den bedre kan imødekomme elevernes forskelligartethed, er det vigtigt at holde sig for øje.

Vi vil kigge på forslaget i udvalget.

Tinning (VS):

Jeg er lidt overrasket over, at det radikale venstre kommer med et sådant forslag. Det er lidt svært at se, hvad det egentlig koster, og det er lidt svært at se, hvor vi skal få pengene fra. Det er jo nogle indvendinger, det radikale venstre ellers ynder at fremsætte. Det kunne være godt, om vi allerede i dag kunne få lidt at vide om det. Jeg er helt enig, når fru Helle Degn indledningsvis sagde, at det er svært at tage stilling til forslaget her fra det radikale venstre, fordi det simpelt hen er uklart, hvad det koster, og hvem der får pengene.

Men derudover vil jeg godt starte med at beklage, at, så vidt jeg kan se, har man i det radikale venstre accepteret undervisningsministerens hovedtankegang, nemlig at tage fat i ikke-forsørgerne blandt arbejdsløshedsdagpengemodtagerne, altså at tage fat i en lille, særlig gruppe af højskoleeleverne og sige: ah, dér fik vi endelig fat i en gruppe, der har så brede skuldre, at det er en helt oplagt gruppe at tage ind, når det drejer sig om at finde nogle, der kan være med til at bære byrder i den vanskelige situation, som landets økonomi befinder sig i osv. osv. osv.

Det er klart, at for os er det ikke sådan, at arbejdsløse, hvad enten de nu er forsørgere eller ikke-forsørgere, er nogle af dem, som skal være med til at bære disse byrder. Det kan de faktisk ikke. Det er det ene vigtige kritikpunkt.

Forældreafhængigheden skal som hidtil indtræde ved 21 år. Vi så gerne det årstal sænket.

Vi så også gerne, at man i stedet for bare at finde sig i, at der faktisk er sket en forringelse af elevstøttebevillingen de seneste år, forsøgte at rette bare lidt op på det efterslæb. Jeg vil i hvert tilfælde tilslutte mig det rimelige i, at når der skal ske en eller anden regulering af elevstøttebevillingen, så manglede det da bare, at man ikke også lader bevillingen følge ændringerne i elevtallet. Det er helt indlysende selvfølgeligt, at når der er flere elever, som skal dele en eller anden sum

penge, så må den sum selvfølgelig sættes op. Det kan ikke være sådan, som det altså indtil nu har været, at jo flere der kommer til, jo dårligere bliver støtten, alt andet lige.

Jeg vil godt slutte med et par mere principielle bemærkninger foranlediget af fru Karen Højte Jensen, der taler om, at det kan ikke være rigtigt, at vi skal yde positiv særbehandling af de arbejdsløse. Jeg vil godt sige, at det mener vi faktisk, det kan da godt være rigtigt. Jeg mener da også, at hvis man bare momentvis skal tage regeringens snak om at ville gøre noget ved arbejdsløsheden alvorligt, så er vi nødt til at se i øjnene, at man kan ikke gøre noget ved hverken arbejdsløsheden i almindelighed eller ungdomsarbejdsløsheden i særdeleshed uden også at gå ind på at sige, at vi yder positiv særbehandling til de arbejdsløse. Det er da klart, man må gøre noget særligt, noget ekstra, for at få dem i arbejde.

Det handler om, at der er nogle folk, som altså, fordi vi lever i det system, vi gør, ikke kan få et arbejde, og som så forsøger at uddanne sig og dygtiggøre sig både for i almindelighed at kunne tage anderledes og bedre fat om deres eget liv, men sandelig også for at få bedre muligheder for at få sig et arbejde. Jeg synes, der er tale om en gruppe, som man herindefra burde give støtte og burde give særlig støtte. Også fordi vi ved, at de lever i et samfund, som i løbet af ganske få år nok skal få produceret mange, mange flere arbejdsløse, end vi har i dag, ivrigt støttet af den regering, som sidder for tiden. Jeg synes, det er vigtigt at få understreget, at selvfølgelig må vi yde positiv særbehandling.

Det kunne være værd at overveje, om det var muligt at skabe nogen klaring allerede nu på denne sag, for som sædvanlig er tingene blevet lidt forvirrede. Det er den klassiske fremgangsmåde. Undervisningsministeren siger til sig selv: der skal spares – og så farer undervisningsministeren ud med et eller andet. I dette tilfælde går det altså ud over gruppen af dagpengeberettigede ikke-forsørgere, som der skal spares på for alvor. Der går et stykke tid med protester, og så kommer det radikale venstre – eller nogle andre i andre sammenhænge – stikkende og siger: hov hov, der er en kant. Nu vil der så blive nogle forhandlinger – først og fremmest på undervisningsministerens kontor, og når de er afsluttet også i folketingets uddannelsesud-